

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

371

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וּבַאתְּ אֶל הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְהִיֶּה בַיָּמִים הַהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הַגִּדְתִּי הַיּוֹם לַה' אֱלֹקֶיךָ..."

טוב להודות לה'

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

מגיע לו מאומה. וכל מה שהוא מקבל הוא חסד וטובה. זאת היא העבודה של הכרת הטובה. ואין בזה הבדל בין הטובות שאנו מקבלים מאת הקב"ה ובין אלה שאנו מקבלים מאת בני אדם. עלינו להתלמד אמת ולתמיד, כי הכל ממש הוא הטבה וחסד עמו. אפילו החיים עצמם, אינם מובנים מאליהם. **"מה יתאוונן אדם חיי" (איכה ג לט) ..מה יתרעם על מידותיו וכי יגבר על חטאיו? דיו, חיים שנתתי לו! (קידושין פ:)** **למה יתאוונן אדם חי? למה יתרעם אדם על הקורות הבאות עליו, אחר כל החסד שאני עושה עמו, שנתתי לו חיים ולא הבאתי עליו מיתה? (רש"י).**

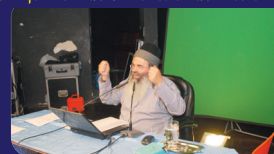
אילו היינו מבינים כי אין הכל מובן מאלינו. וכי כל מה שאנו מוצאים בעולם מצרכינו הוא הטבה וחסד. היתה באמת מתרבה חיבה ורעות בעולם. והיינו מכירים כי בעולם של חסד אנו חיים. וכאשר הכרה זו נעלמת מאתנו נהיה כל העולם אפור. כל אחד עושה רק עבודתו. וכל מוכר רוצה רק להרויח. **המשך בעמ' 2 <<<**

יא ה). **רש"י מחז"ל; "פני האדם" ..בני אדה"ר שכפה את הטובה ואמר: "האשה אשר נתתה עמדי" (בראשית ג יב) אף אלו, כפר בטובה למרוד במי שמשפיעם טובה ומלטם מן המבול.** והנה שם היו כפויי טובה להקב"ה ואנו עוסקים בכפיית הטובה לבני אדם. ויש לעמוד על שרש מידה זו.

שתי סיבות ישנן לדבר; כשאדם נולד, לא היה לו דעת. ואח"כ כאשר נהיה בר דעת, הוא חי כאילו מובן מאלינו שהוא צריך להימצא ושהוא מוכרח להיות בריא ושלם. הילד גדל אצל הוריו מיומו הראשון. וכאשר הוא עומד על דעתו הוא מבין, כי כך מוכרח להיות, שההורים יטפלו בו ויתנו לו כל אשר הוא מתאוה אליו. עוד זאת; שהאדם נולד באנוכיות בסיסית לראות את עצמו עומד במרכז העולם כולו והכל לא נברא, אלא כדי לשמשו. ממילא, כל מה שעושים לו, מגיע לו. ואין כאן מקום להכיר טובה למישהו. בעמל רב עולה לאדם להיגמל ממושכל ראשון נפסד זה. וללמד לעצמו כי אין שום דבר מובן מאלינו. ולא

ב'פרשת ביכורים' נאמר: "ובאתך אל הפקדן אשר יקנה פנימים קהם ואמרת אליו שאינך כפוי טובה" (רש"י). הרי צריך להגיד 'פרשת ביכורים' בפה מלא. משם ראה שצריך להביע הכרת הטובות שעושים לנו בני אדם. וגם נביע במלים שאנחנו מכירים טובתם. ואיננו צריכים לחפש טובות גדולות; המוכר בחנותו ומטריח עצמו למצוא בשבילנו בדיוק כל מה שאנו מבקשים לקנות והדוור המביא לנו מכתבים, האם זאת אינה טובה? ומי שמגיש לנו אוכל ומי שמנקה את ביתנו? לכולם יש להכיר טובתם ולכולם מגיעה מלה טובה! ומכש"כ, מי שעשה עמנו חסד יותר גדול! אם נתלמד ונתרגל בזה, ניוכח לראות שהעולם מלא חסד. ובהכירנו זאת תתרבה בנו חיבה ורעות במידה רבה שלא ידענו מזה עד כה. הכרת הטובה היא מידה שהשכל מחייב ומידה יפה היא מאד. למה אנחנו כפויי טובה לרוב? כפיית הטוב המושרשת בנו עוד מאדה"ר? הרי **אמרנו: "נכד ה' לקאת את העיר נאת המגדל אשר פנו בני האדם" (בראשית**

תמונות מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר ביבנה, דימונה ואשקלון

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

והרופא רוצה רק לקבל התשלום שלו. והמורה רוצה רק לקבל המשכורת שלו. אין הטבה ואין חסד, אין חיבה ואין רעות, עולם דל ויבש! אך לא! בעולם בהיר אנו רוצים לחיות, עולם שיש בו הטבה וחסד חיבה ורעות! את העולם הבהיר הזה בונה האדם ע"י שהוא מכיר טובה לכל.

ישנה עוד סיבה לכפיית הטובה והיא זו; כשאני מקבל טובה ממישהו ואני מכיר לו טובתו, אני נעשה לו מחויב. אני חייב להחזיק לו טובה ואף להגיד לו תודתי. להגיד לאדם תודה, יש בה משום הכנעה מסוימת, הרי הוא נתן לי ואני חייב לו וזהו מצב של הכנעה דקה. אבל גם בדקות כזאת של הכנעה אין אדם רוצה. אצל ילדים קטנים יכולים לראות שהם בורחים מלהגיד תודה. כאשר מושיטים לילד סוכריה וכדומה, הוא חוטף אותה ובורח מבלי להגיד תודה.

ולא רק להגיד תודה חייב המקבל טובה, הוא נהיה משועבד לחברו וברבות הימים יצטרך להחזיר טובה כאשר חברו זקוק לה. ואין אדם רוצה בשעבודים כאלה. לכן הוא רוצה להתעלם מהטובה ההיא ולעשות עצמו כאילו לא קיבל כלום. זוהי כפיית טובה, כאילו כפה מכסה על הטובה לבל תראה עוד. בלשון אחרת **קוראים חז"ל לזה; 'כופר בטובה'** וזה כמו כופר בהלוואה, שבודאי הוא יודע שלוה את הכסף, אבל אינו רוצה לשלם ולכן אומר: "שלא לוה".

באמת אמר אדמו"ר; כי הרוצה לעשות טובה שלמה יבקש ממקבל הטובה, איזה דבר קטן מיד עם הנתינה, כדי שהלה ירגיש כי כבר גמל עם הנותן טובה זו ומעתה אינו חייב לו כלום. ומקורו **מהא דאמרו;** לכך אמר הקב"ה למשה: **"[יִקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֹן זַיִת זָךְ] "** (שמות' כז כ). **'לא שאני צריך להם, אלא שתאירו לי כשם שהאירתי לכם... משל לפקח וסומא שהיו מהלכין. אמר הפקח לסומא: "בא ואני סומכך". והיה הסומא מהלך. כיון שנכנסו לבית, אמר הפקח לסומא: "צא והדלק לי את הנר והאיר לי, שלא תהא מחזיק לי טובה שלויתך, לכך אמרתי לך שתאיר". כך הפקח; זה הקב"ה. והסומא; אלו ישראל. והיה הקב"ה מאיר להם והנהיגם. כיון שבאו לעשות המשכן, קרא למשה ואמר לו: "[יִקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֹן זַיִת זָךְ]. אמרו ישראל: "פי אִתָּה פֶּאִיר נְרִי" (תהלים' יח) ואתה אומר שנאיר לפניך?" אמר להם: "בשביל להעלות אתכם, שתאירו לי כשם שהאירתי לכם" (שמו"ר לו ב). הרי הקב"ה התנהג עם ישראל לעשות עמהם טובה שלמה. ולכן ביקש מהם להדליק נר תמיד במשכן ובזה ירגישו כאילו כבר שילמו להקב"ה את**

טובותיו. ברם ברוב הטובות שאנו מקבלים אנו מרגישים שנהיינו חייבים למטיבנו ואין לנו להתעלם מהרגשה זו ואדרבה יש לנו להתבונן בטובה שקבלנו ולהודות עליה בפה מלא.

בנינו את החיוב של הבעת תודה על הכתוב **'פרשת ביכורים'; 'וּבְאֵתָּה אֶל הַכֹּהֵן...[אֲמַרְתָּ אֵלָיו]'** (דברים' כו ג) **'שאינד כפוי טובה'.** והנה מצינו עוד גדר בזה (ברכות' ז:); **'ואמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחי; "מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, לא היה אדם שהודה להקדוש ברוך הוא, עד שבאתה לאה והודתו, שנאמר: "הפעם אֹדְתָה ה'". רש"י; 'לפי שראתה ברות הקדש, שיעקב מעמיד שנים עשר שבטים. ולו, ארבע נשים. כיון שילדה בן רביעי, הודית על חלקה שעלה יותר מן החשבון המגיע לה'. וכן כתב רש"י בחומש; "נתפר עוד נתלד בן נתאמר הפעם אֹדְתָה אֵת ה' על בן קַרְקָה שָׁמוּ הַיְהוּדָה" (בראשית' כט לה). "הפעם אֹדְתָה" שנטלתי יותר מחלקי, מעתה, יש לי להודות'.**

הרי על כל טובה שאדם מקבל אסור לו להיות כפוי טובה, גם על פירות הגדלים בשדהו מדי שנה בשנה, עליו לעלות לירושלים, להביא ביכורים ולקרוא 'פרשת ביכורים'. אך המקבל יותר מחלקו המגיע לו, לא די בזה שאינו כפוי טובה, הוא חייב להודות. **זוהי ההלכה; ש'ארבעה צריכין להודות; יורדי הים. הולכי מדברות. ומי שהיה חולה ונתרפא. ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא. ואומר: "יודו לה' חסדו" (תהלים' קז)'** (ברכות' נד). בזמן שבית המקדש קיים, היה חייב להביא על זה קרבן תודה.

ומה נורא הדבר שגילה הרש"י ז מקלם; כי אנו רואים כמה אנשים שהיו חולים על ערש דווי וישלח ה' דברו וירפאם והיה להם להוסיף תהילה ולהטיב דרכם ואנו רואים ההיפוך מעמי הארץ, כי אחרי חוליים יתקלקלו יותר, למה? כי אחרי שהחוב יותר גדול אז להודות לה' על חסדיו הרבים, ישתדל היצר יותר לגשם את לבו ולטמטם את לבבו. (חכמה ומוסר' ח"א סי' קנ"א)

כמה צריך להיזהר בזה, כאשר אדם חייב להודות שקיבל מאת הקב"ה יותר מהמגיע לו, שלא יהיה אז כפוי טובה ולא יתקלקל יותר ח"ו, אלא יתחזק בעבודה ביתר שאת! ומי יודע אם לא מדי יום ביומו מקבל אדם הרבה יותר מהמגיע לו הן ברוחניות והן בגשמיות וכה עליו להכיר זאת ולהכיר טובה! מעתה נמשיך בהתלמדות שלנו והפעם בשימת לב מיוחדת על טובות שהם למעלה מהמגיע לנו מאת חברינו ובודאי גם מאת בוראנו ית'.

וז"ל הרמב"ן בסוף פ' בא'; 'וכונת

כל המצוות שנאמין באלקינו ונודה אליו שהוא בראנו והיא כונת היצירה. שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה ואין קל עליון חפץ בתחתונים, מלבד שידע האדם ויודה לאלוקיו שבראו. וכונת רוממות הקול בתפלות וכונת בני הכנסיות וזכות תפלת הרבים, זהו; שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לקל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו: "בריותיך אנחנו!" העמיד הרמב"ן את כל היצירה וכל תכלית המצוות על ענין ההודאה. והנה פשוט הוא שאין הקב"ה צריך את ההודאה שלנו; "אם צִדְקָתְךָ מֵהַ תִּפְּנֶן לוֹ אוּ מֵהַ מִנְדָּךְ יִקָּח" ('איוב' לה). אך השלמות שלנו והעושר שלנו הוא להודות, כי כל אשר האדם מכיר יותר הטובות שהוא מקבל, יותר עשירים הם חיינו הפנימיים.

'כל זמן, שהנשמה בקרבי, מודה אני לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, רבון כל המעשים, אדון כל הנשמות' (סדור תפילה). כל עסקנו בחיים הוא רק דבר אחד להודות! המלה הראשונה שהיהודי אומר בהקיצו בבוקר היא; **'מודה אני לפניך'!** (סדור תפילה). הכרת הטובה וההודאה אינן מידות טובות בעלמא, כי אם זהו עיקר הנשמה! באשר זהו כל עיקר חיינו; **'חובת כל היצורים.. להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם'** (סדור תפילה' שחרית של שבת). וזאת נוסף; **'על כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך' (שם).** כאילו כל אדם חייב לחבר ספר תהלים משלו בחייו וכמה פעמים חוזר נוסח זה בתפילות ובסדר הזה, שהעליון בכל לשונות ההלל, היא ההודאה. **ומשמע;** כי היא נובעת מהכח העליון שבאדם מהנשמה עצמה.

ראה נא איזו השגה עצומה היתה לחז"ל מתקני התפילות מעומק ורום ההודאה; **'אילו פיננו מלא שירה כים. ולשונונו רנה כהמון גליו. ושפתותינו שבה כמרחבי רקיע. ועינינו מאירות כשמש וכירח. וידינו פרושות כנשרי שמים. ורגלינו קלות כאילות. אין אנחנו מספיקין להודות לך ה' אלקינו.. על אחת מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות פעמים. הטובות.. שעשית עמנו ועם אבותינו.' (שם)** ועתה מה נוכל לעשות כי אין בנו מרחב הים, בהירות השמש וגובה נשרים? **'על כן אברים שפלגת בנו. ורוח ונשמה שנפחת באפינו. ולשון אשר שמת בפינו. הן הם; יודו ויברכו. וישבחו. ויפארו... את שמך מלכנו תמיד.' (שם).** הרי זאת היא עבודתנו בחיים ודי לנו בזה להתחזק עד מאד במידה הכוללת של הכרת הטובה וההודאה, בין כלפי כל אדם ובין כלפי הקב"ה. ('עלי שור' ח"ב רע"ט). ■

תוכחה

אָחוּתְנִי? (בראשית' שם) (בתמיהה) הא עשה, שלא כזונה כנ"ל, רק בפרהסיא. ע"כ כפעולתו, הוכרחנו לשלם להם".
וכן הוא ג"כ בכבוד הרב; "באם היה ענין התוכחה, על עבירה בסתר, הייתי מוכיחו בהתבודדות באין רואה. אך כאן, הלא בת כבודו מטיילת בשווקים. **ואדרבא;** רק ברבים החטא הלזה, שהרי ילמדו שאר בנות ישראל הכשרות, דרכיה העקלקלות בדרך ק"ו; אם בת הרב הולכת כן, מכל שכן בנות בעלי בתים הפשוטים. **ויאמרו:** "התירו פרושים את הדבר!" לזה החיוב עלי להוכיחו ברבים, למען ידעו, כי הוא שלא כדן ועבירה גדולה. ויעילו דברנו בפרסום החטא, שהרבה בנות ישראל הכשרות יפרשו. **ו'כל מקום שיש חילול השם, אין חולקין כבוד לרב'** (ברכות' ט). עכדה"ק. **והרב הגאון אב"ד הודה לו:** "כי בצדק ידבר לשם שמים". (מקור חיים' רסב. וכבר הובא דבר זה בקצור בפנים הספר בלקוטים עמ' קכ) ■

ככה? הא הם כדן עשו! כמ"ש ברמב"ן ובמפרשים? ב. מה השיבו? **"הַכְּזוּנָה?"** הלא גם יעקב ידע מאי הגיע אליהם? **ג. לפי הפשט הו"ל להשיב;** 'לאשר כזונה נעשה'. ולמה השיבו בלשון תמיהה; **"הַכְּזוּנָה?"** אך הכל ניחא; **דיעקב אע"ה שאל אותם:** "אם רציתם להרוג אנשי שכם, היה לכם לעשות מעשיכם בלט, לאט לאט מבלי פרהסיא שעשיתם להבאיש ריחננו ברבים". **וע"ז השיבו בני יעקב, שמעון ולוי אחים:** "הן אמת הדבר אשר אבינו דובר, אך אם היה שכם בן חמור עושה מעשהו במחשך ובלילה, בלא יודע לאיש, אז היינו ג"כ מודדין לו כמדתו; על חטא בסתר, הריגה בסתר! רק כ"ז, באם היה עושה כמו עם זונה, **שכתוב: 'אָכְלָה וּמָחַתָּה..'** (משלי' ל כ) באין נודע דבר. אולם דינה יצאה לטייל באמצע היום, בפני רבים ומשם כבשה ולקחה לו. הוכרחנו למדוד לו כמדתו, ביום דוקא ובפרהסיא". **וזו היתה תשובתם; "הַכְּזוּנָה נַעֲשֶׂה אֵת**

פעם אחת בא רבנו משינאווא זי"ע לעיר אחת במדינתנו מן הגדולות. ובא הרב מרא דאתרא אליו לכבודו; והרב אב"ד היה מפורסם לשר התורה ועטרת הגולה והיה להם קרבת משפחה. ומובן הדבר, כי היו אז בבית, אנשים נכבדים למאות. **תיכף פתח הרה"ק משינאווא, להוכיח בהתלהבות גדולה;** על שאינו מוחה בבתו הלובשת פאה נכרית ושאר מלבושים מתדמים לחוקות כאחת הפרוצות. **ונענה הרב אב"ד:** "אם רצונכם לקיים מצות; **"הוֹכַח תוֹכִיחַ.."** (במדבר' יט יז), היה לכבודו להוכיח אותי במקום שאין אנשים, כדן תוכחה. ובגוף הענין, אין בידי למחות ולהעבירה מרצונה בזה". **והשיב הרה"ק:** "דבר זה כתוב בתורה, בשמעון ולוי אחי דינה, **כששאל אותם יעקב; "מדוע..."** **והם השיבו: "הַכְּזוּנָה נַעֲשֶׂה אֵת אָחוּתְנִי?"** (בראשית' לד לא). **והדבר קשה; א. מה שאלם יעקב, למה עשו**

אלול

בתשובה; ואז דודו קרוב לו, לקבל תשובתו מאהבה' (משנה ברורה', תקפא). ■

חדש אלול עד יוה"כ. כי באלו ארבעים יום, התשובה מקובלת, להיות לבו קרוב אל דודו

"אָנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי" (שיה"ש ו ג) ר"ת 'אלול'. וסופי תיבות עולה; מ'. כנגד מ' יום מראש

אניה

וכביטוי לשמחתו ואהבתו שתתפרץ גם הוא ינופף לי בדגל" **אמר הילד בבטחון רב.** "כיצד הנך יכול להיות בטוח כ"כ במה שאתה אומר?" **התפלא האיש. הביט הילד בעיני האיש התמה ובבת צחוק על פניו, אמר בפשטות;** "מפני שרב החובל, הוא אבי!".
 כולנו בנים למקום. והקב"ה בטובו ובחסדו, מחפש אותנו ממכון שבתו בגבעה מרומים. **ו'כל מקום שאתה מוצא גבורתו של הקדוש ברוך הוא, אתה מוצא ענותנותו'** (מגילה' לא). אם רק נעמיד עצמנו במקום ובמדרגה שמהם יובן, שאנו מצפים לו ונושאים את עינינו אליו, **בבחינת; "אָנִי לְדוֹדִי"** (שיה"ש' שם) מיד יניף אף הוא יתברך את דגלו לעומתנו ויקבלנו באהבה ובשמחה. ואין אנו צריכים ליותר **משתי המלים: "דוֹדִי לִי"** (שם). ■

מעלה דבר כזה על דעתך, הרי האניות אינן יכולות כלל להתקרב לחוף. אמנם ישנה ספינת נוסעים גדולה העוברת בלב ים, אך אין שום טעם שתמתין לה. הינך יכול, לחזור ולשחק עם חבריך". "לא, זוהי בדיוק הספינה אשר לה אני מחכה" **השיב הילד בלהט** "אני מחכה שאוכל להניף את הדגל שלי לרב החובל של ספינת הנוסעים שעליה דברת ואז הוא יניף לי בחזרה בדגל". "זה מגוחך" **אמר לו האיש** "רב החובל של האניה הגדולה הזו, הינו אדם חשוב מאד, מסופק אני אם הוא יכול אפילו לראות אותך ממרחק רב כזה. מ"מ, אינני יכול להעלות על דעתי סיבה כל שהיא, שבגללה הוא יסתכל לכיוון הזה בכלל". "ברור לי שרב החובל, לא רק יחפש אותי, אלא, יודע אני בבירור, שכאשר יראה אותי מניף דגל לעומתו, הוא ישמח מאד. כי יבין שהדגל הוא ביטוי לגעגועי אליו.

מדברי ה'משנה ברורה' מקבל הפסוק; "אָנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי" (שם) משמעות של הנהגה הדדית בין ישראל לאביהם שבשמים. כאשר ישראל מכוונים עצמם בתשובה לקראת דודם, אף הוא יתברך, בא לקראתם ומקבלם בתשובה, באהבה ובהיבה. בספר 'סביב שלחנו של המגיד', **מביא הר' פסח קרוהן שליט"א משל בענין זה;** ילד שיחק לבדו על חוף הים, כאשר חבריו משתובבים בצהלה במרחק ניכר מהנער הבודד. **ניגש אליו אדם מבוגר ושאלו;** "נער צעיר, מדוע הינך משחק כאן לבדך? מדוע אינך מצטרף לחבריך, שהתרחקו מהחוף ומשחקים להנאתם בצל העצים?" "אל דאגה" **השיב הילד הצעיר** "אני משחק כאן, משום שאני מצפה שאניה תעבור כאן ואז אוכל להניף את הדגל שלי לרב החובל". **חייך האיש לשמע דברי הילד ואמר לו;** "היאך הינך

פרשת 'כי תבוא'

"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם"

טענות הרפורמים

השי"ת, עליו להכניע עצמו ולהתבונן במעוט ערכו ושפלותו. **"וְעֲנִיתִּי"**, היינו; שתכניע את עצמך [מלשון **"לַעֲנַת מְפַנֵּי"** (שמות' י ג)] תחילה, לפני **"נְאֻמְתָּה לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ"**. (תפארת שלמה)

"אָרוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה תוֹעֵבַת ה' .. וְיָשֹׁם בְּסִתְרֵי" (דברים' כז טו)

אין לך גרוע מזה, כשעושים **"פֶסֶל וּמִסֵּכָה, תוֹעֵבַת ה' .. וְיָשֹׁם בְּסִתְרֵי"**, מצניעים את האליל מאחורי מסוה של דיבורים נאים ורעיונות נעלים, כגון; 'תחיה לאומית' 'תרבות', 'השכלה' וכיו"ב. כאשר שיטת הכפירה נאמרת בגלוי והכל רואים בעליל את הפסל ומסכה, איננה כה מסוכנת, כמו בעת שהיא מתעטפת באצטלה של מלים יפות ומושגים מקודשים. לפיכך אמרה תורה על כגון זה: **"אָרוֹר"**. ('אבני אזל')

"תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מֵרֵב כָּל" (דברים' כח מז)

לא זו בלבד ש"לא עבדת את ה' אֱלֹהֶיךָ" אלא עוד שמחת בכך **"בְּשִׂמְחָה"**, אין לך חטא גדול וכבד מזה. (מענינה של תורה) ■

חלק מן המצוות, כדי לאפשר לאנשי הדור החדש להשאר במקצת בתחומי היהדות. "אם דורשים מאנשי דורנו" **טענו הרפורמיים** "יתר על המידה, הרי זה קשה מדי בשבילם והם מנערים עצמם לחלוטין מן היהדות". אמר על כך בעל ה'כתב סופר' זצ"ל, כי זוהי כונת הפסוק: **"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת" (שם)** 'אָרוֹר כֵּל מִי שְׂאוֹמֵר, כִּי אֵין צוֹרֵךְ לְקִיִּים אֶת כָּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה, אֲלֵא יֵשׁ לְבַטֵּל חֵלֶק מִמֶּנָּה. וּאִפְּלוּ אִם כּוֹנְנֵת הִיא: **"לַעֲשׂוֹת אוֹתָם"** (שם). כִּדֵי שִׁיקִימוּ לַפְחוֹת חֵלֶק אַחַד מִמִּצְוֹת הַתּוֹרָה. אֲצַלְנוּ לֹא אוֹמְרִים סְלִיחוֹת מִתְחִילַת חוֹדֵשׁ אֱלוּל, אֲבֵל אַחֲנּוּ הַסְּפָרָדִים יַחֲיוּ, אוֹמְרִים. וְאֵז, כִּבֵּר מְרֵאשִׁית הַחוֹדֵשׁ אֲפֶשֶׁר לְשִׁמּוֹעַ רְאוּבֵן שׁוֹאֵל אֶת שְׁמֵעוֹן: "מִתִּי אַתָּה אוֹמֵר סְלִיחוֹת"? וְהוּא מְשִׁיב: "בִּשְׁעָה שֶׁלֹּשׁ בְּבוֹקֵר". רְבוּתִי "וְכִי אֲנִי אוֹמְרִים סְלִיחוֹת"?! תִּמְהָ פַעַם הִרְבִּי שְׁלִי; "הִרִי ה' הוּא אוֹמֵר סְלִיחוֹת" **"סְלִיחוֹתֵי פְּדָבְרֶךָ"** (בְּמִדְבַר' יד כ). הַתְּבַטָּא הִרְבִּי; "אֲנִי מִבְּקָשִׁים סְלִיחוֹת? וְה' הוּא אוֹמֵר סְלִיחוֹת". וְאֲנִי קוֹרְאִים; "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲבֵא, אֲנִי מִבְּקָשׁ סְלִיחָה, תְּסַלַּח לִי, תֹאמֵר לָנוּ סְלִיחוֹת". (מוֹבָא ב'לְהַגִּיד מֵר' שְׁלוֹם שְׁבִדְרוֹן זצ"ל)

"וְעֲנִיתִּי נְאֻמְתָּה לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים' כו ה)

לפני שבא אדם לומר דבר לפני

"וְשִׂמְחָתָ כָּכֵל הַטוֹב אֲשֶׁר נָתַן לָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים' כו יא)

ה'אור החיים' הקדוש מעיר על פסוק זה; גם ירמוז במאמר **"כָּכֵל הַטוֹב"**, אל התורה, כאמרם ז"ל ('אבות' ג ו); **'אֵין טוֹב, אֲלֵא תוֹרָה'** ('עבודה זרה' יט). שְׁנֵאמַר: **"כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹכְתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ"** (משלי' ד ב). שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות וערבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה. ולא יחשב בעיניהם מלוא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם.

"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם" (דברים' כז כו)

בענין זה, מעיר רבי יצחק צבי מקלנבורג, בעל 'הכתב והקבלה'; יש כמה אנשים, שמראים את עצמם עוסקים בתורה ובמצוות לרמות בני אדם, שיחשבו בעלי תורה ואנשי מעשה והם בגדר ה'**אָרוֹר**'. הַזֶּה. וְאֲכֵן, הַצְּבוּעַ, הַמַּעֲמִיד פְּנֵי צְדִיק וְחֹסֵד וְחֹטֵא בְּסִתְרֵי, גְּרוּעַ מְעוּבֵר עֲבִירָה בְּגִלּוּי. שֶׁלְּגַבִּי כָּל עוֹבֵר עֲבִירָה, קִיַּמַת תְּקוּהָ, שִׁישׁוּב מִדְּרָכּוּ הִרְעָה. לְעוֹמַת זֹאת, הַצְּבוּעַ, הַמְּחַפֶּה בְּעִרְמוּמִיּוֹת עַל מַעֲשֵׂיו הִרְעִים, אֵינּוּ חֹשׂ כָּלֵל בְּצוֹרֵךְ לְשׁוֹב בְּתוֹשֻׁבָה.

כִּידוּעַ, סִבְרוּ הִרְפוּרְמִים הִרְאִשׁוּנִים, כִּי מִן הַצּוֹרֵךְ לְהַקְלֵ אֶת עוֹל הַיְהוּדוֹת וּלְבַטֵּל

הרב זכריה יצחק שליטי"א קריאה בתימנית לימים הנוראים ב-10 ש"ח בלבד

ניתן להשיג במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק 03-6777779

שמחה

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל"

אליו גורמת 'שמחה'. כלומר; שמחה, זה מציאות רוחנית. אם נתבונן במלים הבאות; 'שמים', 'נשמה', 'שמחה', 'שם', 'מחשבה', 'שכל' וכו'. כלומר יש את האותיות 'שין' ו'מם', 'שם'. והיינו; שכל התחברות ל'שם' יוצרת שמחה. ממילא, כשאברהם הולך לעקוד את בנו, הוא מקיים את רצון ה'. אדם שמקיים הלכות יו"ט, מקיים רצון ה'. אדם שמתחנך, זה שני חצאי נשמות שמתאחדים ומתחברים לשרש נשמתם בשמים. תינוק מקבל בברית 'שם' ואז הוא מתחבר לשרש נשמתו בשמים. קהילת 'קלם' קיימה מצות 'קידוש ה'. ממילא, בכל הדברים הללו, ההתחברות לשרש, יוצרת שמחה מבלי שהאדם יזום את זה. בלי לשאול את האדם אם הוא רוצה להיות שמת. זו מציאות ש"פקודי ה' ישרים משפטי לב" (תהלים יט). וכן רואים בלשון הקדש; 'מחשבה' זה אותיות "בְּשִׂמְחָה" (דברים' כח מז) היינו; אם האדם מתבונן במחשבתו, כמה מתנות הוא קיבל מה'שם', מהשמים; 'בריאות' חיים', 'תורה'.. כלומר; הוא רואה שה'יש' הוא יותר מה'אין', ממילא הוא חש שמחה. ■

להיות שמח כשהדמעות שבעיניו עדין לא התייבשו? ג. יש הלכה, המחייבת לשמח חתן וכלה. וצריך להבין, אם לדוגמא; זוג עולה על האניה כדי לעבור את האוקיינוס, היעלה על הדעת ללוות את הפלגתם ברקודים ושמחה, הרי יש בים הרבה סכנות. ואולי עדיף לומר תהלים, שיגיעו למחוז חפצם בשלום! וכ"כ בחתונה, עדיף במקום לרקוד, שכל הצבור יקרא תהלים להצלחת בני הזוג "ולשמחה מה זה עשה" (קהלת' ב ב)? ד. בברית מילה, מברכים 'בשמחה'; 'שהיינו וקיימנו..'. ולכאורה, עכשו התינוק עבר ניתוח, כואב לו והוא בוכה, מה מקום יש לשמחה זו? ה. ה'מכתב מאלהו', כשמתאר את העקידה של קהילת 'קלם' בשואה, כיצד הם יצאו בשירה ורקודים רגעים ספורים לפני שירו בהם. והוא כותב, שלצופה מן הצד זה היה נראה, כמו הרקודים ב'שמחת תורה', איך אפשר להבין זאת? הסבר הדברים הוא; הדבר היחיד בעולם שהוא שמח באמת, זה מקור ה'שמחה', שהוא הקב"ה! כפי שאומר הפסוק: "עו נקדנה במקמו" (דברי הימים' א טז). ממילא, כל התחברות

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך
בשמחה ובטוב לבב מרב כל" (דברים' כח מז)

מכך שהתורה מענישה על חוסר שמחה, משמע שזה דבר שניתן לעבוד עליו. וכדי להבין זאת, צריך להגדיר, מה זו שמחה? וכדי להסביר זאת, נתבונן בחמשה מקורות, שלכאורה, תמוהים מאד בהבנתם; א. כתוב ב'פרשת העקידה' ('בראשית' כב ו); "וילכו שניהם יחדיו". ושם ברש"י מפורש; שאברהם שידע שהולך לעקוד את בנו, הלך בשמחה כמו יצחק, שלא ידע לשם מה הולכים. וצריך להבין, איך יתכן ללכת בשמחה? אם היה כתוב שהלך ב'אמונה', ב'אהבה'.. ניחא! אבל איך הולכים ב'שמחה' לעשות מעשה כזה? ב. כתוב בהלכה, שאם נפטר אדם וקברוהו זמן קצר לפני כניסת החג, הרי שהחג שובר את השבעה. ועם כניסת החג חלים על האדם כל הלכות יו"ט, שבתוכם גם החיוב של; "ושמחת בתגד.. ונהיית אד שמים" (דברים' טז יד). ואיך יתכן, שההלכה דורשת מהאדם שקבר את אמו זמן קצר לפני כניסת החג,

פרדס חנה בינ"ס הספרדי 'אור ישרים' דרך למרחב ביום ראשון י"ט אלול 18/9/11
 השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

בית דגן בית ספר רמב"ם קפלן 4 ביום רביעי כ"ב אלול 21/9/11
 השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה חופשית

קריית מוצקין מתנ"ס גושן גושן 60 בינת קק"ל ביום חמישי כ"ג אלול 22/9/11
 השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ההרצאות מאובטחות

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV
 בימים שאין הרצאות של הרב אמנון יצחק שליט"א מתקיימות הרצאות בשידור חי ב'אולפן שופר'
 ע:" הרב וסרמן, הרב גלזר והרב יוחאי חנאסב

"תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב מֵרַב כָּל"

הדרך להשגת המעלה של עבודת ה' בשמחה

כיצד משיגים מעלה נשגבה של עבודת ה' בשמחה?

על כך משיב הגר"א לאפ"אן זצ"ל בספרו 'לב אליהו'; כתב רבנו יונה בספרו 'שערי תשובה' (ב ו); 'ודע, כי נפש הרשע, אשר כל תאוה לחפצי הגוף בחייו. ונפרדת תאוה מעבודת הבורא ונבדלת משרשיה, תרד במותו למטה לארץ אל מקום תאוה. ותהי תולדתה כטבע העפר, לרדת ולא לעלות. אבל יעלו למרום לדין ולמשפט ולראות איך החליפה מרום בשאול, כאשר יעלו את האבן על ידי כף הקלע. ואחרי עלותה למרום, תרד בטבעה למטה לארץ, כאשר האבן חוזרת ונופלת לארץ אחרי הזריקה'. המתבונן יבחין, כי אין רבנו יונה מדבר כאן ברשעים גמורים שאינם עוסקים כלל בעבודת ה', על אלה אין צורך להאריך ולומר: 'ודע כי נפש הרשע.. תרד במותו למטה לארץ'; אלא מדובר כאן על אנשים, שאפשר לטעות בהם ולחשוב כי ישרים הם, אנשים המקיימים מצוות, מתפללים ג' פעמים ביום.. אמנם, עובדים הם את ה', אך עושים הם זאת, כ"מַצְוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְּנָה" ('ישעיה' כטי ג). המצוות שהם מקיימים, התפילות שהם מתפללים והברכות שהם מברכים, כולן באותה דרגה שהיתה להם בילדותם. כשם שאז היו כל מחשבותיהם נתונים רק לצעצועים ולהבלים. ואת המצוות היו מקיימים אך ורק על מנת להפטר מעונש, או מה'עול', כך הם נוהגים בבגרותם. שקועים וטרודים הם, בעניני עוה"ז ופה ושם 'חוטפים' קצת מצוות ומעשים טובים, תפילה וברכה, בלא תשומת לב, אלא רק מתוך הרגל שנעשה כטבע שני.

כל בר דעת מבין, שאין מעשי האנשים האלה, יכולים להקרא מעשי בני אדם, שכן גם בהמות חיות ועופות, אפשר להרגיל ולא לפלג לדברים שונים. מן האדם, שהוא נזר הבריאה והיחיד

בברואים שיכול לבחור בין טוב לרע, נדרש לעשות את מעשיו, שלא מתוך הרגל.

והנה, רעת האדם המקיים מצוות מתוך הרגל - גדולה! בה בשעה שעניני התורה והמצוות נעשים אצלו ללא חשק ותשומת לב - עניני החומר, כאכילה, שתיה וכדו' זוכים אצלו למלוא תשומת הלב. מחשבה רבה הוא משקיע בענינים אלה, מתוך חשק ורצון, להגיע בהם לשלמות. בעיקר רואים אנו זאת במה שנוגע לתאות ממון. בני אדם, משקיעים את כל מחשבתם ומרצם ברדיפה אחרי העושר, מתוך רצון עז ושאיפה עצומה. כל זאת בניגוד גמור לאופן שבו מתעסקים בעניניהם הרוחניים. וע"ז אמר רבנו יונה: 'כי נפש הרשע, אשר כל תאוה לחפצי הגוף בחייו ונפרדת תאוה מעבודת הבורא יתברך'. בריאת האדם, דומה לאילן שצמח מזרע שהוצמח באדמה. הקב"ה, זרע כביכול, את הנשמה בעפר, כמו שנאמר: 'וַיִּצְרָה ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפֹּחַ בְּאָפָיו נְשָׁמַת חַיִּים" והתוצאה; 'וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה" ('בראשית' ב). עם זאת, קשורה נפש האדם, כידוע, בשרשים רוחניים למעלה. נמצא, שהאדם קשור לשני קצוות אלה. וכאשר הוא מתנהג כרצון התורה, מתחזקים שרשיו הרוחניים וכח העפר מתבטל כלפיהם. כך הולך האיש ומתעלה. וכל חיותו והנאתו בענינים הרוחניים. אך אם הוא פונה אל עניני החומר, נחלשים הקשרים הרוחניים ומתבטלים בתוך כח העפר, נפשו מתאוה רק לחומר ואת הדברים הרוחניים הוא עושה ללא חיות ותענוג. לעתים, נכשל הרשע בעברות חמורות, עד שנפסקים לגמרי השרשים מלמעלה. וזהו עונש 'כרת', שנפשו נכרת. למצב זה, קורא רבנו יונה; 'ונבדלת משרשיה'. ומכיון שניתק הקשר עם העולם הרוחני, גוברת הטמיעה בחומר, לכן: 'תרד במותו למטה לארץ.. ('ברבנו יונה' שם).

ההולך בדרך הישר, קשור בקשר של קיימא בשרשיו שלמעלה. ומכיון ששם "עוֹ נִסְדָּנָה בְּמִקְמוֹ" ('דברי הימים' א טז), האיש הזה שרוי תמיד בשמחה. ובפרט, בעת עבודתו את ה' בתורה ובתפילה ובשאר מצוות, כמו שנאמר: "פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מְשֻׁמְחֵי לֵב" ('תהלים' יט ט). כנגד זה, הטובע בים התאוה מנתק את שרשיו ולעולם אינו שבע מתאותיו והוא מתמלא בעצבות, על מה שרצה להשיג ולא השיג. ובדאגות על מה שרוצה להשיג בעתיד.

השמחה נרכשת ע"י אמונה, בהיותה מקשרת את האדם למחיצתו של הקב"ה. ומובן מאליו, שכאשר אדם מאמין בה' ובוטח בו שהוא כל יכול, שוב אין לו מה לדאוג על העתיד ולהצטער על העבר. ולפיכך, צדיקים הדבקים בה', שרוים בשמחה כל ימיהם ואף בשעת היסורים ר"ל, אין שמחתם נפסקת. ידוע על צדיקים, אשר לא חשו כלל ביסוריהם, משום ששלטו על מחם ולבם וצמצמו את מחשבותיהם וגדשו את לבם באהבה ובתענוגים על דבקותם בה'.

ומה יעשה אדם, שכבר נפל ברשת היצר והתאוה? על זה אמרו חז"ל ('קדושין' לא); 'הקב"ה אמר להם לישראל: "בני, בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין". העסק בתורה, מרפא שרשים שנותקו, כמו שנאמר: "כִּי טַל אֹרֶת טַלָּךְ" ('ישעיה' כו יט) כל המשתמש באור תורה, אור תורה מזהו' ('כתובות' קיא). ומה אם לאחר מיתה, יש בכח אור התורה להחיות מתים, להחיות את האדם בימי חייו, לא כל שכן?! על זה נאמר: "תורת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ" ('תהלים' יט) ע"י התורה יוכל האדם להשיב את נפשו אל מקומה ולהחיותה ככתחילה. וכיצד זוכות הנשים באור התורה? ע"כ משיבה הגמ' ואומרת; 'בזכות שמסייעות לבעליהן ולבניהן ללמוד תורה' ('כתובות' קיא). ■

נופטי 'בין הזמנים' סוכות במלון "יפה נוף ערד"

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

מיום ראשון עד יום רביעי *3 לילות

כ"ה-כ"ח תשרי 11/10/23-26

פנסיון מלא 3 ארוחות

הרצאות, בריכה, פעילות לילדים

רישום בטלפון 03-6777779

נחמד חדרים אחרונים לדכאי חיי כפלים לילה ראשון חנם לילה שני 500 ש"ח כווג אנשרות לילה אחד

מרפאת שיניים
רב תחומית

רבי עקיבא 44 בני ברק נוסד בשנת 1982
סניף תל אביב 'בית הרופאים'
בקרוב סניף חדש ברחובות

אמריקני להשתלות שיניים ואסתטיקה
החור הוא רק בשן.
לא בכיס.

בדיקה ויעוץ מקצועי ללא תשלום

השתלות | כתרם | וכל הטיפולים הנדרשים
מחירים מוזלים במיוחד!
כדאי לטלפן ולשמוע.

052-8448443 / 03-5794757

תחנת הרשמה לתלמידים/ות

לכל הגילאים לפנימיות ובתי ספר תורניים
לבעלי/ות תשובה בכל רחבי הארץ
עמותת הרב ניסים שובע 050-4188650

מבצע

3 DVD ב-10 ש"ח בלבד

ספריית שופר

860 הרצאות ב-300 ש"ח

03-6777779

להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגורך

או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

1,750,000 ^{DVD} שיחולקו חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

להתחלת המבצע אפשרות עד 10 תשלומים

הדיסק כולל בתוכו:

כל ספרי חברותא של הרה"ג יעקב שולביץ שליט"א פרוש ל'תלמוד בבלי'.
כל ספרי הרה"ג אברהם חיים עדס שליט"א: ארבעת המינים, דיני רפואה
בשבת, שמיטה, חנוכה, שבת בתפארתה, דיני דרבנן, פאת זקנך ועוד...

כל ספריו של הרה"ג יעקב לוגסי שליט"א: ברומו של עולם 10 כרכים, עמלנו,
אגרת לבת ישראל, נפשי בשאלתי, ישראל סגולתו, ואני תפילתי, מלמדים,
מראות, משפט, מלאכת ה', בעקבתא דמשיחא, שערי פרנסה...

כל ספרי הרה"ג משה אבגי שליט"א סדרת 'חכמת המצפון' כולל מועדים.
וכל ספרי הכשרות של הרה"ג מרדכי עזרן שליט"א.

בנוסף הספרים: משניות, רמב"ם, טור, שלחן ערוך וחסד לאברהם.

עם סרטי DVD של הרה"ג אמנון יצחק שליט"א והספרים:

עולם התשובה, העיתונאי, הרצל והציונות ועוד.

בס"ד

תאריך

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1- אני/הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

הוראה לחיוב חשבון ל'שופר':

או בחיוב האשראי:

מס' כרטיס _____ תוקף _____ / _____

סך החיוב _____ מס' תשלומים _____

קוד מסלקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק			
בנק	סניף						
				2	3	9	2
אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה							

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבון/נו"ה הנ"ל בסניפכם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מגנטי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
(2) ידוע לילינו כי: א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, זום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים
לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכח/נוכח
לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. (3) ידוע לילנו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעל/נו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לילנו כי סכומי
החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לילנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון אפשר זאת, וכל עוד לא תהיה
מניעה חוקית או אחרת לביצוען. (6) הבנק רשאי להוציא/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, וודיע לילנו על כך מידי לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר"
בספח המחובר לזה, קבלת ההוראה אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה

1. מסס החיוב ומספרו, יקבעו סתם לעת ע"י "שופר" עפ"י (התקנות לקביעתם).
2. סירי החיוב: סמן במשבצת המתאימה

4000 ש"ח

לחיוב בתאריך:

20 לחודש 30 לחודש

"שופר" ארגון להפצת יתדות מתחייב בזאת שלא למשוך מעבר לסכומים המגיעים לו.

חתימת בעל/י החשבון

תשלום 1 4 תשלומים 8 תשלומים 10 תשלומים

תורם נכבד, שים לב הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך 'שופר' עליך לשלוח את הטופס ל'שופר' ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-677779